Cum a încercat PAPALITATEA să ne „romanizeze”. Romanizare cu pene și cerneală…

Dezvăluiri septembrie 20, 2015

Cu argumente în mână, istoricii onești au demonstrat că dacii nu puteau fi romanizați în 160 de ani, iar romanizarea este o invenție politică. ,,Și atunci cum a apărut romanizarea?” va întreba cititorul. – „Romanizarea” a apărut mai târziu. Peste o mie de ani…

Un articol de Iulia Brânză Mihăileanu

Se știe că, din teoria romanizării, real e numai faptul că o parte din daci au fost ocupați de romani în 106. Or, marile minciuni se brodează în jurul unui eveniment real. Romanii au venit după aur, sare și grâne. Când minele din Ardeal au secat, iar dacii liberi nu mai conteneau cu atacurile împotriva ocupanților, împăratul Aurelian și-a retras armata din Dacia. Dacii au răsuflat ușurați și și-au văzut de viața lor. E drept, au trebuit să țină piept migratorilor. Dar faptul că azi noi, românii, vorbim limba geto-dacă pe teritoriul vechii Dacii, înseamnă că strămoșii noștri au stat aici neclintiți, ca și Munții Carpați.

,,Și atunci cum a apărut romanizarea?” va întreba cititorul.

Romanizarea a apărut mai târziu. Peste o mie de ani.

Și nici măcar n-a apărut în Dacia.

Ci la Roma. La Vatican. În biroul unui papă.

,,Să nu-mi spună autoarea că un papă și-a lăsat odăjdiile, a îmbrăcat cămașa de zale, a luat paloșul și a venit cu garda elvețiană și a romanizat dacii".

Nu, n-a fost nevoie de asta. Pentru că de fapt dacii au fost romanizați doar în teorie.

Traian era mort când i-a ,,romanizat" pe daci.

Iată un adevărat miracol lingvistic.

Iar nașul ,,romanizării" se numea Papa Inocențiu al III-lea.

La cumpăna dintre secolul al XII-lea și al XIII-lea, în Europa exista Țaratul Vlaho-Bulgar. Era o mare forță condusă de dacul Ioniță cel Frumos. Papa i-a trimis câteva scrisori, cerându-i să recunoască public descendența daco-românilor din etnia romanică a Romei.

Scopul acestei ,,înrudiri" era convertirea la catolicism.

Ioniță a refuzat politicos. Asta l-a costat viața. Dar datorită lui și altor domnitori tari în credință, noi suntem și astăzi ortodocși.

Și totuși ideea romanizării a fost implementată.

Cum se poate implementa o idee falsă în conștiința unui popor?

Simplu. Scrisorile papei Inocențiu al III-lea au rămas. Și cum Vaticanul n-a renunțat niciodată la ideea catolicizării dacilor (dovadă sunt ardelenii care au fost siliți de ocupanții austro-ungari să devină greco-catolici) s-au gândit măcar să-i ,,romanizeze". Urmașii dacilor erau foarte tari în credința lor. Dar dacă reușeau să-i îmbrobodească cu ideea că „se trag de la Roma", românii s-ar fi simțit obligați să treacă cu toții la catolicism. Pe de altă parte, teoria romanizării era o armă cu care se puteau obține multe lucruri. Teritorii, de exemplu. Și atunci a fost preluată de legații papali și de ,,turiștii" cu misiuni de recunoaștere în Principatele Valahe. Ideea că românii vorbesc latina lăsată de legionari revenea, ca un refren, în discursurile lor.

Prin urmare, teoria romanizării nu s-a născut în Țările Române. Ea a venit din exterior.

În articolul *Cercul vicios al jongleriilor „științifice"* am arătat, invocând spusele lui Carlo Tagliavini, că Traian nu și-a pus scopul să impună limba latină. Făcând paralele cu fenomene

similare din istoria altor popoare, am demonstrat că legionarii nu puteau să romanizeze dacii chiar dacă ar fi vrut.

,,Dar papilor cum le-a reușit chestia cu romanizarea?" va întreba cititorul.

I-au ,,romanizat" pe oamenii de știință.

Firește, nu prin rugăciuni.

Ei au continuat să scrie hârtii. Cum se apropiau turcii de porțile Europei, se și apucau să ,,corespondeze" cu ciobanii din Carpați, convingându-i că sunt ,,urmașii Romei". Noul nostru ,,naș" de botez se numea papa Pius al II-lea. Era pe la jumătatea secolului al XV-lea. În timp ce Vlad Țepeș și Ștefan cel Mare se luptau cu Mahomed al II-lea la Târgoviște și Vaslui, apărând cu paloșul Europa de invazia otomană, părintele Vaticanului ne ,,romaniza" cu ajutorul condeiului. Ideile sale au fost preluate de cei intereseați ca dacii să dispară.

,,Și istoricii au preluat ideea, fără s-o verifice?"

*

S-a mizat pe insuficiența lor. Când cineva foarte inteligent, ca papa Inocențiu al III-lea, strecoară o idee falsă în spațiul spiritual al unui popor, el știe că și acel popor are oameni de geniu, care i-ar putea dezavua minciuna. Dar de aceștia nu se teme. De obicei, inșii geniali sunt reduși la tăcere de hoarda mediocră. Când Hasdeu a publicat *Pierit-au dacii?* adepții romanizării au declanșat atacuri violente nu numai asupra ideii daciste, ci și asupra personalității scriitorului. Ministerul Instrucțiunii Publice și-a pus în plan: ,,refutarea nenaționalelor și pernicioaselor teorii" ale lui Hasdeu. Iar unul dintre fanaticii latinismului – Gheorghe Hrisoscoleo – l-a amenințat cu lichidarea morală și intelectuală (,,vom face cu d-ta cum am făcut cu barbarismele furișate în frumoasa noastră limbă"[i]). În loc să i se recunoască meritul de a fi un deschizător de drumuri, i se pun în cârcă cele mai neverosimile păcate: e învinuit de propagandă filo-rusă, de porniri antinaționale; e comparat cu nebunul ce a dat foc templului zeiței Artemis din Efes.

La fel s-a întâmplat și cu Nicolae Densușianu. Când a apărut *Dacia preistorică*, latiniștii au respins-o fără a lua act de mulțimea de argumente și informații inedite aduse de autor. Pârvan a numit-o ,,roman fantastic", ,,plin de mitologie și filologie absurdă". Al. D. Xenopol a fost și mai nemilos: ,,Teoria autorului că dacii ar fi închegat întâia civilizație a omenirii arată că avem de a face cu un product al șovinismului și nu cu unul al științei". Pentru a diminua

valoarea științifică a *Daciei Preistorice*, romanizatorii invocă întruna aceste citate. Dar uită ori poate chiar nu știu că Xenopol avea pică pe N. Densușianu, pentru că acesta, în 1885, în revista ,,Țera Noue", Nr.2 și 3, cu documente în mână, a combătut ,,cu deplin succes părerile istorice ale d-lui Xenopol: că Bulgarii în vechime ar fi domnit timp îndelungat peste Țara Românească, Moldova și Transilvania, și că țerile acestea s-ar fi numit odată «Bulgaria dincoace de Dunăre», *temă pe care d-l Xenopol a și părăsit-o mai târziu*"[ii].

Pârvan a numit *Dacia Preistorică* (în *Getica,* 1926) ,,roman fantastic", ,,plin de mitologie și filologie absurdă". Dar tot în același an, publică în revista ,,Orpheus" studiul *Dacii la Troia*. Vorbind de metalurgie (topoarele duble, securile de luptă și ceremonie din aramă sau aur), el afirmă: ,,În orice caz, o îndelungată evoluție aici în Carpați stă la baza tipurilor găsite în Troia"[iii]. Arată că istoricul H. Schmidt ,,constatase legăturile intime stilistice între civilizațiile bronzului din Transilvania, Troia și Mykene". Dar atât el, cât și A. Bruckner, erau de părerea că stratul VII al Troiei ar avea origini trero-cimeriene. În timp ce Pârvan aduce dovezi că sunt de origine geto-dacă. Ideea este sprijinită și de vasele de ceramică și toponimie.

,,Astfel dară pe ruinele cetății myceniene, în care poetul cântase pe Hector eroul și Andromache cea tristă, Dacii năvalnici ridicară din nou, la câteva secole după grozava cădere, o altă cetate; și făurarii Nordului carpatic turnau acum arme de bronz și olarii getici modelau vase în pământ ars, ale căror modele fuseseră odinioară create în văgăunile munților noștri de pe malurile roditoare ale Dunării și Tisei"[iv].

Menționăm că articolul începe cu afirmația: ,,Vechile tradiții elene, păstrate mai ales în ciclurile epice din care s-au inspirat tragicii, știu de o vreme, când Grecii, Thracii și Phrygii alcătuiau o singură mare familie, înlăuntrul căreia zeii, eroii și regii, marii cântăreți-profeți și marii preoți aparțineau oarecum în comun celor trei neamuri. Orpheus era trac, Pelos era phrigian; dar amândoi erau în aceeași vreme și eleni. Poemele homerice reprezintă aceeași stare de spirit. **Descoperirile arheologice din ultima jumătate de secol au confirmat tot mai mult exactitatea vechilor tradiții elene. Se pare chiar că descifrarea inscripțiilor hitite ne pregătește încă mai mari suprize, începând a confirma monumental știrile epopeei**"[v].

Dacă n-am ști că aceste rânduri sunt scrise de Pârvan, am crede că sunt scoase din *Dacia Preistorică* a lui Densușianu. Cine știe ce surprize despre daci ne-ar fi oferit și Vasile Pârvan, dacă nu murea subit peste un an (în 1927) de la scrierea studiului *Dacii la Troia*. Și avea doar 45 de ani! Trebuie să menționăm că Pârvan era un arheolog de vocație. Un asemenea om are plăcere să descopere adevărul. Noile vestigii arheologice de pe teritoriul țării noastre l-ar fi îmboldit să spună adevărul despre preistoria Daciei, chiar dacă asta ar fi însemnat să-și

anuleze unele păreri mai vechi. Căci asta înseamnă adevărata cercetare: călcând peste greșeli să ajungi la adevăr.

Pe de altă parte, sunt curioasă ce-ar fi zis Xenopol dacă ar fi auzit-o pe americana Marija Gimbutas localizând Vechea Europă în spațiul carpato-danubiano-pontic? Sau pe neamțul Harald Haarmann, pe italianul Marco Merlini, pe bulgarul Vladimir I. Georgiev, pe maghiarul Ianoș Makkay, pe americanii R. Schiller, Shan Winn, pe rușii V. Titov, A. G. Kifișin, N. Jirov, B. Perlov, Andrei Nadirov afirmând că Tăblițele de la Tărtăria reprezintă cea mai veche scriere din lume. Ar îndrăzni să-i învinue și pe ei de șovinism românesc, așa cum l-a taxat pe Densușianu?! După o muncă epuizantă la un manuscris de o mie o sută cincizeci și două de pagini, Densușianu se înbolnăvește și într-o zi este găsit mort în locuința sa. Avea numai 65 de ani. După moartea lui, istoricii oficiali, fie din invidie, fie din incapacitatea de a accepta adevărul în locul prejudecății, au supus *Dacia Preistorică* și chiar numele marelui istoric unui fel de damnatio memoriae. Mai mult, discreditarea lui Densușianu continuă și azi. Când, în secolul al XIX-lea s-au descoperit Tăblițele de Plumb de la Sinaia, în limba geto-dacă, în care se consemnau evenimente de pe timpul lui Dromichete, Burebista și Decebal și care demonstrau că latinitatea noastră este anterioară romanilor, agenții romanizării au elaborat imediat o strategie de discreditare a lor. Le-au declarat falsuri. Dar cum aceste ,,falsuri" erau prea adevărate, despre varianta unui falsificator simplu nu putea fi vorba. Atunci măsluitorii de istorie au implicat în discreditarea lor numele a doi mari savanți: B. P. Hasdeu și N. Densușianu. Fără niciun argument, au declarat că unul dintre ei este autorul ,,falsurilor" de la Sinaia. Astfel, prindeau doi iepuri deodată: discreditau și tăblițele și pe cei doi istorici care s-au încăpățânat să spună, unul în *Pierit-au dacii?* și altul în *Dacia preistorică* adevărul despre strămoșii noștri.

Într-un interviu, Alexandru Vulpe, directorul Institutului de Arheologie din București, spune despre Tăblițele de plumb de la Sinaia: ,,Eu **le-am preluat de la generația dinaintea mea drept «falsurile lui Hașdeu». Hasdeu a făcut falsuri, se știe.** Ceea ce putem spune noi este că **acela care a făcut aceste falsuri era un om de cultură... Hasdeu este suspectul principal**, pentru că el a mai încercat să facă niște falsuri, **chiar să vorbească de un alfabet getic** în disputa lui cu Grigore Tocilescu. **Pentru a avea siguranța acestei ipoteze**, ar trebui ca cineva să se ocupe, să caute în Arhiva Academiei, să găsească indicii. **Dar Hasdeu nu e singurul suspect.** Pe la 1880, a fost un adevărat curent de scoatere în evidență a culturii dacice. **Tot atunci, Nicolae Densușianu a emis acea carte care a făcut vâlvă, *Dacia Preistorică*,** și în care afirmă că noi nu suntem urmașii Romei, ci că romanii ar fi urmașii dacilor. **Adică dacii vorbeau deja o limbă latină. E o absurditate.** Evident, nici un om de știință nu ia această teorie în serios. În 1880, asemenea cărți erau destul de la modă în Europa..."

Îi amintim cu respect domnului academician că *Dacia Preistorică* a fost tipăriită în 1913.

Iar oamenii de știință cu adevărat serioși și lipsiți de invidie au apreciat la justa lor valoare atât opera cât și personalitatea excepțională a lui Nicolae Densușianu.

Iată ce spune Dr. I.C. Istrati, academician și președinte al Academiei Române, între anii 1913-1916: ,,*Dacia preistorică* e una din cele mai mari opere, dacă nu cea mai importantă, pe care a scris-o o pană ținută de mâna unui Român"[vi].

Iar a susține public atâta amar de ani, fără nici o probă, că Hasdeu și Densușianu ar fi niște falsificatori, este cel puțin o lipsă de profesionalism, dacă nu chiar o foarte rea credință.

Din punct de vedere penal se cheamă CALOMNIE!

Oare cu asta trebuie să se ocupe istoricii ,,serioși"?

Deci există un suspect principal și unul de rezervă. Dacă o fundație ,,B.P. Hasdeu" îi dă în judecată pe calomniatorii marelui cărturar și câștigă procesul, rămâne alt suspect: Nicolae Densușianu. Numele căruia poate fi terfelit până-n veacul de apoi de către măsluitorii de istorie. Doar marele istoric e mort și nimeni nu-l apără.

Domnul Vulpe își susține acuzația de fals adresată celor doi istorici, menționând: ,,Pe la 1880, a fost un adevărat curent de scoatere în evidență a culturii dacice." Ca și când curentul acela ar fi fost și el vinovat că au apărut tăblițele. Parcă un asemenea curent trebuia numaidecât să nască falsificatori și falsuri. Îi amintim domnului academician că, în secolul al XIX-lea, în Europa exista o mișcare a oamenilor de știință de a scoate în evidență civilizația antică a propriilor popoare. Îndemnul a venit de la școala germanului Herder. Mircea Eliade arăta că, în acea perioadă, ,,întreaga istoriografie occidentală era obsedată de căutarea originilor"[vii]. Hasdeu, Densușinu, Kogălniceanu, Bolliac, Eminescu n-au făcut altceva decât să fie în rând cu mișcarea culturală care începuse în Germania și cuprinsese mințile luminate de pe întreg continentul.

Pe de altă parte, un istoric bine informat ar replica că nu era nevoie de falsuri, ca să se demonstreze că dacii aveau scriere. La acea vreme, erau destule dovezi care arătau că strămoșii noștri au avut o cultură înaintată și un scris propriu. Existau semnele plutașilor de pe Bistrița, ale răbojului românesc și ale olarilor. În 1875, baroana Zsöfia von Torma descoperă la Turdaș 11.000 de vestigii arheologice din perioada neoliticului. Dintre care 300 (figuri feminine și cioburi de ceramică) aveau pe ele pictograme și semne care arătau clar că

pe teritoriul României a existat o scriere străveche încă din neolitic. În ale cărei semne se regăsesc multe din cele ale plutașilor, răbojului și olarilor. Mai mult, ele arătau că prima scriere s-a născut în spațiul carpato-danubiano-pontic. Zsöfia von Torma a catalogat 134 de semne și le-a făcut cunoscute lumii științifice internaționale. Însuși Schliemann, descoperitorul Troiei, și Arthur Evans, care a redat lumii Palatul din Knossos și civilizația minoică, s-au pronunțat pozitiv despre ele. De ce lingviștii noștri ,,serioși" se fac a uita de scrierea de la Turdaș? Pentru că ea vine în sprijinul Tăblițelor de la Tărtăria! Și în sprijinul Plăcilor de la Sinaia, arătând că scrisul dacic nu a apărut pe loc gol și nu este o fantezie a lui Densușianu sau Hasdeu. Ci a avut o puternică și îndelungată tradiție.

În cartea *Scrisul s-a născut în Europa?*, marele prieten al Scrisului Danubian, italianul Marco Merlini arată că multe vestigii găsite de baroana von Torma au fost împrăștiate în muzee și colecții private din toată Europa: ,,Astfel, abia în anii '60 s-a aflat, de exemplu, că sute de idoli deținuți de Muzeul Colegiului Bethlen de Nagyenyed (Ungaria) au fost «uitați» și niciodată catalogați. În acest caz «norocos» vestigii însemnate au fost re-descoperite după un secol, dar alte sute s-au volatilizat pentru totdeauna. De exemplu, nimeni nu știe unde se află un obiect descris în notele baroanei ca «deținătorul unui simbol asemănător cu unul găsit la Troia și care amintește ideograma akkadiană a zeului Anu»"[viii].

Nu găsiți o asemănare izbitoare între ,,uitarea" și necatalogarea vestigiilor scrierii Turdaș în Ungaria și necatalogarea și aruncarea Plăcilor de la Sinaia cu scris geto-dacic în subsolul Muzeului de Arheologie din București, al cărui director este academicianul Alexandru Vulpe? Care au fost inventariate, doar după ce Napoleon Săvescu din America a sesizat Poliția de Patrimoniu care a obligat, conform legii, conducerea muzeului să înregistreze cele treizeci și patru de tăblițe rămase din aproape cinci sute câte au fost la început.

Aceasta demonstrează că nu există în mediul istoricilor oficiali dorința de a descoperi adevărul, ci mai degrabă de a-l oculta.

Nu există activitate de cercetare cu adevărat serioasă și responsabilă, ci una de discreditare a celor care se încăpățânează să cerceteze. Cum a fost Nicolae Densușianu.

Un agent de influență al romanizării scrie pe internet că Densușianu era ,,cunoscut în branșă doar ca un jurist exaltat". N-am fi invocat acest citat revoltător de absurd, dacă el n-ar fi unul caracteristic prin care istoricii oficiali caută să ne prezinte imaginea lui Nicolae Densușianu.

Adevărul este că Densușianu era un cercetător extrem de serios și bine documentat. Academicianul C. I. Istrati, care l-a cunoscut, scrie: ,,Modest, inteligent, cunoscător profund al

limbii latine și eline, al germanei, francezei, italienei și ungarei; înzestrat cu o voință de fier și cu o răbdare și perseverență extraordinare, omul acesta te uimește prin ceea ce a făcut și prin chipul cum a făcut"[ix].

La anul 1880, Densușianu era ocupat cu cercetarea bibliotecilor și arhivelor din Ungaria și Ardeal. Timp de 15 luni a cercetat 12 biblioteci și 16 arhive. După care înaintează Academiei Române un raport intitulat *Cercetări istorice în arhivele și bibliotecile Ungariei și ale Transilvaniei*. În total, a adunat și analizat 783 de documente referitoare la revoluția lui Horia din 1784 și 125 cu caracer diferit de la 1290 până în secolul al XIX-lea.

În 1880 este ales membru corespondent al Academiei Române.

În 1884, publică lucrarea *Revoluțiunea lui Horia în Transilvania și Ungaria. 1784-1785, scrisă pe baza documentelor oficiale*. Cartea este interzisă în Ungaria. Autorul este aspru criticat de istoricii maghiari. Densușianu răspunde cu demnitate, cerând să i se arate măcar un pasaj din lucrare care să nu fie bazat pe documente.

În 1886 publică 6 volume din *Documente privitoare la Istoria Românilor, 1199-1345, culese și însoțite de note și variante*. În total, 4822 de pagini format mare.

Pentru *Revoluțiunea lui Horia* primește premiul Academiei în valoare de 5 000 de lei, pe care îi folosește pentru a se documenta pentru cartea vieții sale, *Dacia Preistorică*, la care începe să lucreze în 1885. Cercetează arhive și biblioteci din Dalmația și Croația, studiază tradițiile și limba românilor de aici. La Roma lucrează în arhivele Vaticanului. Ajunge până în Sicilia, unde iarăși se interesează de arhive și tradiții vechi.

S-a documentat, cum s-ar zice, până-n dinți. Ori istoricii noștri au decăzut așa de jos pe scara cercetării, încât adevărata documentare o consideră exaltare?

A lucrat la *Dacia Preistorică* timp de 26 de ani.

Și a folosit o metodă cu adevărat înaintată: cea a colaborării dintre științe. Pentru a înțelege evenimente și fenomene din preistorie s-a adresat lingvisticii, etnografiei, folclorului, portului popular, tradițiilor, legendelor și credințelor vechi. Despre această metodă a scris peste decenii arhemitologa americană Marija Gimbutas. Dânsa era de părere că scrisul sacru, prin care Vechea Europă comunica cu Marea Zeiță acum 7500 de ani, va putea fi descoperit doar dacă „**arheologii se vor decide să colaboreze strâns cu lingviștii și specialiștii în mitologie și folclor[x]**".

Orice istoric serios, după ce studiază viața și activitatea lui Densușianu, își dă seama că el nu avea timp pentru a se ocupa cu falsuri. Fiecare clipă a vieții sale era consacrată documentării minuțioase și scrierii lucrărilor.

Basna că ar fi putut crea niște falsuri o poate spune doar cineva care nu este de statura acestui istoric de geniu. Cineva care nu știe ce înseamnă a răscoli prin biblioteci și arhive. Cineva incapabil să aducă omagiul cuvenit unui înaintaș întru știință. Dimpotrivă, ține cu tot dinadinsul să-i păteze imaginea.

Adică dacă n-ar fi răscolit bibliotecile Europei și n-ar fi stat de vorbă cu bătrânii știutori de tradiții vechi, ci și-ar fi scris lucrările copiind din Sfinții Părinți ai Romanizării, cum fac savanții pe puncte de azi, ar fi fost un istoric serios și profesionist. Dar dacă în 15 luni a răscolit 12 biblioteci și 16 arhive, iar pentru *Dacia Preistorică* a ajuns tocmai în arhivele Vaticnului și la românii din Croația și Dalmația, înseamnă că era un ,,jurist exaltat".

Nu-mi rămâne decât să mă rog: ,,Dă-ne, Doamne, cât mai mulți asemenea «juriști exaltați», că numai cu ajutorul lor vom putea ieși din mlaștina romanizării!"

Dacă scria lucrări despre altceva decât despre daci, ar fi fost un istoric serios. Dar dacă a scris o capodoperă de 1152 de pagini despre preistoria Daciei, la care a lucrat 26 de ani, este neserios și susceptibil de a fi autorul unor falsuri.

Nu există nicio dovadă la această învinuire absurdă și iresponsabilă. Cu toate acestea un academician din mileniul trei continuă să repete implacabil că Nicolae Densușianu este suspect de falsul Tăblițelor de la Sinaia. Care nici ele nu sunt falsuri. Dar istoricii ,,serioși" caută să ne convingă că trebuie considerate așa pentru a nu pune în pericol teoria romanizării.

Pe de altă parte, urmând logica căutării insistente a unui falsificator, ne putem întreba: ,,Da' poate Zsöfia von Torma a făcut falsurile tăblițelor de la Sinaia?" Că ea chiar a luptat să convingă comunitatea științifică internațională că scrisul a apărut pe teritoriul Ardealului înainte de cel sumerian. Nu, nu era nevoie să fie implicată. Ea nu s-a ocupat de daci. Ș-apoi era din Imperiul austro-ungar. Trebuiau discreditați cei doi mari istorici de geniu români, Hasdeu și Densușianu, împreună cu acele vestigii de o valoare inestimabilă, care demonstrează că dacii își consemnau evenimentele istorice pe tăblițe, de aur sau de plumb, și că limba noastră avea rezonanțe latine înainte ca romanii să prade avuțiile Daciei.

Consecvența cu care cei doi istorici sunt acuzați de fals este revoltătoare. Și culmea, domnul academician, nu admite prezumția nevinovăției. El ține morțiș la ipoteza unui Hasdeu-falsificator. Și a lui Densușianu ca suspect de rezervă. Nu admite că înaintașii săi ar fi putut greși. El regretă doar că nimeni nu s-a ocupat să găsească indicii. ,,**Pentru a avea siguranța acestei ipoteze**, trebuie ca cineva să se ocupe, să caute în arhiva Academiei, să găseascî indicii". Observați metoda: nu există dovezi, dar ipoteza este de beton. Chestiunea asta cu indiciile, pe care cineva trebuie musai să le găsească pentru ,,a demonstra" ipoteza oficială, îmi amintește de spiritul cinic al ,,justiției" comuniste: ,,Spuneți-ne pe cine să învinuim, că noi găsim un articol cu care să-l facem să înfunde pușcăria".

Văzând nivelul la care a decăzut știința istorică oficială, nu mă mir că ,,specialiștii" din mediul academic se întrec în a născoci porecle și etichete pentru a intimida daciștii și a distrage atenția tinerilor curioși de la adevăr. În loc să cerceteze vestigiile pe care pământul le scoate în fiecare zi la iveală și care strigă într-un glas ceea ce a dovedit Densușianu în *Dacia Preitorică* și ceea ce îi sperie atât de mult pe romanizatori: noi nu suntem urmașii Romei. Suntem geto-dacii mileniului trei și venim dintr-o cultură străveche, care a dat lumii prima scriere și limba latină, cultul zamolxian și medicina holistică.

Pe de altă parte, Vasile Pârvan, vorbind într-o lecție studenților din Cluj despre ,,fabricile de cultură care sunt Universitățile și Academiile", menționa: ,,Cu foarte mare părere de rău Pontificii înțelepciunii dogmatizate încep să recunoască neputința lor de a crea altceva decât niște docili papagali intelectuali și niște gelatinoase vertebrate etice. Școala oficială începe să recunoască că toate doctoratele în știință și diplomele de artă ale lumii nu pot face dintr-o maimuță cu dar suficient de imitație un creator de valori noi spirituale"[xi].

Tocmai pe acești ,,papagali intelectuali", ,,vertebrate gelatinoase" și ,,maimuțoi cu dar suficient de imitație", incapabili să accepte adevărul descoperit de oamenii geniali, au contat nașii noștri de la Vatican. Ei discreditează adevărata cercetare și adevărații cercetători, hărțuindu-i cu critici și amenințări, pânâ aceștia părăsesc scârbiți lumea academică, cum a făcut Hasdeu. Sau mor subit în floarea vârstei, cum s-a întâmplat cu Densușianu.

Inșii mediocri nu pun la îndoială o idee absurdă, când aceasta vine de la o autoritate înaltă. Or, papalitatea era pe atunci o autoritate foarte înaltă. Când s-a făcut istoria limbii și a poporului român, în secolul al XIX-lea, ideea romanizării dacilor a fost pescuită din scrisorile papilor și pusă în manualele de istorie.

Așa s-a făcut romanizarea dacilor.

Nu de către legiunile lui Traian, ci de penele și cerneala papilor de la Roma?

Și cu penele și cerneala scribilor români.

Romanizare cu pene și cerneală.

Coșuri de pene și râuri de cerneală.

Aceste râuri de cerneală au spălat creierii câtorva generații de savanți pe puncte, încât au ajuns să aibă convingeri de beton. Iată câteva slogane cu care jonglează aceștia: ,,romanizarea nu este o ipoteză, este un fapt", ,,romanizarea nu poate fi pusă la îndoială, pentru că este adevărată", ,,niciun argument arheologic nu poate infirma teoria romanizării, fiindcă ea a fost demonstrată cu prisosință". Cu vorbe goale, precizăm noi.

Iată un exemplu de ,,precizie științifică" cu care se argumentează romanizarea.

Convingerea că dacii au dispărut este monumentală. Dar când se pune întrebarea: ,,Când? Cum? Din ce cauză?" custozii romanizării o dau în ,,nu se știe", ,,cred că…", ,,poate…":

,,Existența dacilor liberi e certificată, dar ce s-a întâmplat cu ei **nu se știe[xii]**" (academician Alexandru Vulpe); ,,Limba latină din care s-a născut limba română s-a păstrat în arcul carpatic, în opinia mea, dar cum a ajuns să ocupe toată Moldova, până dincolo de Transnistria și Bucovina, **nu știu**! **Cred că** responsabili sunt păstorii prin transhumanță[xiii]" (A. Vulpe); ,,De ce s-a pierdut limba dacilor vorbită în Moldova, chiar în ciuda faptului că aveau aceleași obiceiuri cu cei din Transilvania? Aici **poate** să intervină puterea limbii latine, care s-a suprapus și a distrus dialectele geto-dace[xiv]" (A. Vulpe); ,,Cât a fost de extinsă și de profundă această romanizare între anii 106 și 271 **nu se știe exact**. E cert însă că ea a fost destul de puternică pentru că, după părăsirea Daciei de către împăratul Aurelian, nu numai să nu dea înapoi, ci, dimpotrivă, să se extindă și asupra dacilor liberi din afara fostei provincii[xv]" (Hadrian Daicoviciu).

Cititorul atent își dă seama că de fapt nu se știe nimic despre această fantastică și nemaipomenită romanizare. În schimb înțelege că adepții ei, deși nu au niciun argument, sunt convinși că ,,a fost destul de puternică pentru că, după părăsirea Daciei de către împăratul Aurelian, nu numai să nu dea înapoi, ci, dimpotrivă, să se extindă și asupra dacilor liberi din afara fostei provincii".

Precum vedem: teoria este de beton, argumentele ioc!

Nu-i mai întreb pe stimații ,,specialiști" de ce sunt așa de convinși că dacii au dispărut, dacă nu știu cauzele și modul în care s-a întâmplat această paranormală dispariție.

N-au să recunoască dar răspunsul e acesta: așa spune dogma romanizării. Și istoricii tari în credința romanizării nu schimbă o iotă în teoria care-i hrănește și le dă atâtea avantaje, mai ales cel de a nu cerceta și a nu dovedi nimic. Chiar dacă li s-ar aduce o mie și una de argumente că și-au irosit viața, iar unii chiar inteligența, slujind o teoria falsă, ei se vor baricada în buncărele romanizării și vor mitralia daciștii până la ultimul glonte.

Sau iată altă afirmație care nu are niciun suport real. Hadrian Daicoviciu zice: ,,… după ce adoptă cultura materială romană, **dacii adoptă treptat obiceiurile romane**, nume romane și, în cele din urmă, limba latină"[xvi]

,,Adoptă obiceiurile romane…" Care obiceiuri?

Este un truc din suita de trucuri pe tema romanizării. Custozii acesteia invocă obiceiuri romane imaginare, dar se prefac a nu vedea puternicele și originalele tradiții și obiceiuri românești moștenite de la geto-daci, care strigă în cele patru zări că dacii nu au fost romanizați. Dimpotrivă, dacii au perpetuat, până în secolul al XXI-lea, cultura spirituală a tracilor de la Cucuteni, Turdaș, Tărtăria, Gumelnița. Lucru subliniat și de Mircea Eliade: ,,… moștenirea religioasă a tracilor s-a conservat, cu inevitabile modificări, în obiceiurile populare și folclorul popoarelor balcanice și ale românilor"[xvii]. Vorbind despre curajul excepțional al tracilor în lupte, care era determinat de credința în nemurire, marele istoric spune: ,,Se poate recunoaște această valorizare religioasă a morții în anumite creații folclorice ale românilor și ale popoarelor sud-est europene"[xviii].

În acest context, Eliade sublinia importanța analizei tradițiilor folclorice europene în perspectiva istoriei generale a religiilor, care ,,este încă la începuturile sale"[xix].

Iar la noi nu este încă deloc.

Altfel nu s-ar declara așa de patetic că dacii au adoptat obiceiurile romane.

Nu cumva domnul istoric Daicoviciu a vrut să ne convingă că romanii au trecut podul lui Apolodor dansând *Hora*, *Ciuleandra*, *Călușarii*? Sau cântând *Ciocârlia* la nai? Ori *Doina* la fluier? Sau recitând în latină *Miorița* tradusă special în vederea romanizării? Apoi au organizat în bătătura castrelor cursuri de dansuri pentru daci? Și așa i-au romanizat?!

Unul din trucurile ,,științifice" ale istoricilor oficiali e că, atunci când ne impun strămoșii falși de la Roma, se prefac a nu vedea că zestrea noastră folclorică și etnografică nu vrea nicidecum să susțină romanizarea.

În ce privește cultura populară, aici urmașii geto-dacilor bat toate recordurile mondiale. Cine mai are o mie de variante ale eposului național, cum avem noi la *Miorița*? Cine mai are o poezie populară așa de bogată și variată? Sau melodii și dansuri rituale care vin de dincolo de neolitic și sunt păstrate intacte până azi? Ascultați *Doina* noastră și veți înțelege cât de străvechi și adânc este sufletul dacilor moderni, care se numesc români. Uitați-vă la *Călușari*, care este considerat cel mai rapid joc din lume, și veți înțelege de ce dacii erau cei mai viteji dintre traci, de ce Dacia a fost ultima cucerită și prima părăsită și de ce legionarii nu i-ar fi putut romaniza pe strămoșii noștri în vecii vecilor. Uitați-vă la portul popular care este o mare bibliotecă cu mesaje misterioase, cusute cu scrierea cea mai veche din lume, și veți înțelege de ce neamul nostru naște genii. Ascultați limba noastră, alcătuită din rădăcini primordiale, din muzica naturii și din viersul viețuitoarelor, și veți înțelege de ce vorbitorii ei învață cu ușurință orice limbă.

Cultura noatră populară, vine, prin geto-daci, din Vechea Europă.

Acordurile *Doinei*, ritmul *Călușarilor* și versurile *Mioriței* sunt înscrise în genele noastre de caligraful de la Tărtăria, de olarul de la Cucuteni, de sculptorul *Gânditorului* de la Hamangia, de *Soborul zeițelor* precucuteniene și de veșnicul cioban al plaiului dacic. Noi nu le învățăm mecanic. Ni le amintim. Și ne regăsim sufletește în ele. Muzica *Călușarilor*, de pildă, comportă o energie formidabilă. Ascultând-o, simți cum, în adâncul sufletului, ți se deschide o poartă, prin care țâșnesc din străvechime energii benefice, un optimism robust și un entusiasm ieșit din comun.

De aceea, odată, jocurile populare erau practicate cu sfințenie în satele românești.

Pentru ca nepoții să fie mereu conectați la sufletele strămoșilor. La energiile lor creatoare. La iubirea de țară. La curajul de a o apăra. La spiritul de jertfire de sine care-i făcea nemuritori.

De când această tradiție a dispărut și nu mai dansăm aceste jocuri, suntem moleșiți și dezorientați. Ne simțim orfani și ai nimănui. Și atunci apar demontatorii de mituri și custozii romanizării și ne fabrică alți strămoși. În loc de *Călușari* și *Ciocârlii* ne dau manele. Iar în loc de hore în bătătura satului îi mână pe tineri, ca pe o cireadă de vite, în grajduri-discoteci, unde le dezintegrează creierii cu horcăieli diavolești.

Buddhiștii spun că, în timpul meditației, psihicul omului vine în contact cu Absolutul.

Ascultând *Călușarii*, simt cum mă conectez la puterea magică stăpânită de strămoșii mei geto-daci. Când îi văd pe olteni dansând acest joc, teoria romanizării mi se arată în toată perversitatea și cinismul ei. Încât nici nu mai merită să vorbim despre ea la modul serios.

Satira și ironia sunt armele cu care îi dăm lovitura de grație.

Iulia Brânză Mihăileanu

Sursa: http://limbaromana.org/blog/2015/09/romanizare-cu-pene-si-cerneala/

[i] Cf. Ion Oprișan, *Romanul vieții lui B.P. Hasdeu*, Editura Minerva, București, 1990, p. 199.

[ii] Dr. C.I. Istrati, *Nic. Densușiani. Viața și opera sa* (1912), în *Dacia Preistorica* de Nicolae Densușianu, București, Institutul de Arte Grafice ,,Carol GÖBL", 1913. Tipărită în ediție facsimil de editura Arhetip, București, 2002, p. XXXII.

[iii] Vasile Pârvan, *Dacii la Troia*, ,,Orpheus", Anul II, Nr. 1, Ianuarie-Febriarie 1926, p. 1, htts://ro.scribd.com/doc/…/Vasile-Parvan-Dacii-la-Troia

[iv] *Ibidem*, p.10

[v] *Ibidem*, p.1.

[vi] Dr. C.I. Istrati, *op. cit.*, p. LIV.

[vii] Mircea Eliade, *Nostalgia originilor: istoric și semnificație în religie*, București, Humanitas, 1994, p. 76.

[viii] Marco Merlini, *La scrittura è nata in Europa?*, Roma, Avverbi, 2004, p. 39.

[ix] Dr. C.I. Istrati, *op. cit.*, p. II.

[x] Cf. Marco Merlini, *op. cit.*, p. 22.

[xi] Vasile Pârvan, *Lecție de deschidere a cursurilor de istoria antică și de istoria artelor*, Universitatea din Cluj, 3 noiembrie 1919. adevăruldespredaci.ro./arheologul-vasile-parvan-autorul

[xii] Alexandru Vulpe, *Sintagma „strămoșii noștri daci” ar trebui discutată*, în ,,Historia”, Nr. 120, Decembrie 2011, www.historia.ro|…|historia-nr-120-decembrie-2011.

[xiii] *Ibidem*

[xiv] *Ibidem*

[xv] Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, Chișinău, Editura Hiperion, 1991, p. 187.

[xvi] *Ibidem*, p.187.

[xvii] Mircea Eliade, *Istoria credințelor și ideilor religioase*, Vol. II, Chișinău, Editura Universitas, 1994, p. 169.

[xviii] *Ibidem*, p. 171.

[xix] *Ibidem*, p. 169.

A apărut volumul 2 al cărții POVEȘTILE MAGICE ALE DACILOR. Disponibil aici: http://dacia-art.ro/index.php/car-i/carti-pentru-copii.html

 adminx